

Arrest

nr. 134 789 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. PEETERS loco advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2014 wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan mevrouw (..)

Wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

°In uitvoering van artikel 74/11, §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod drie jaar omdat:

°2°Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Mevrouw S.M. (..) diende op 22.03.2007 een asielaanvraag in. Haar verblijf werd enkel voorlopig toegestaan zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep, namelijk tot 24.11.2008 (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus). Vervolgens heeft betrokkene meerdere regularisatieaanvragen ingediend, maar deze werden telkens afgewezen. Op 11.10.2010, 26.03.2013 en 03.10.2013 werden betrokkene bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Zij weet dus al geruime tijd dat zij het grondgebied moet verlaten. Zij verblijft echter nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene gepoogd heeft om een verblijfsrecht te verwerven door een schijnhuwelijk aan te gaan. Op datum van 11.06.2013 gaf het Parket van de procureur des Konings een ongunstig advies nopens het voorgenomen huwelijk van de heer K.K. en mevrouw M.S.. de reden daarvan zijn een aantal tegenstrijdigheden en onduidelijkheden die kunnen wijzen op het oneerlijk karakter van het voorgenomen huwelijk. Daarnaast heeft betrokkene gedurende haar verblijf in België de openbare orde geschaad. Op 20.10.2005 werd zij veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden voor feiten voor diefstal door de correctionele rechtbank van Mechelen. Er wordt betrokkene een termijn van drie jaar inreisverbod opgelegd omdat zij al geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft, dat zij nog geen enkele stap heeft ondernomen om haar terugkeer te organiseren, dat zij gepoogd heeft op frauduleuze wijze een verblijfsrecht te verwerven en een inbreuk op de openbare orde gepleegd heeft. ”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het IVRK, en van artikel 8 EVRM

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art 3 en art 8 geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Servië en gedurende drie jaar het Schengenacquis niet zal mogen betreden.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”¹

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoekster, haar blijk van integratie in de Belgische samenleving, haar langdurig verblijf, het feit dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft, haar ouders verblijfsrecht hebben in België, haar kinderen ingeschreven staan bij haar ouders,....

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 2

Verzoekster kreeg inderdaad een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Zij kon het land echter onmogelijk verlaten omwille van het feit dat zij nergens terecht kan in Servië en in een levensbedreigende en mensonterende situatie zou terechtkomen.

Dat haar dochters bovendien schoolgaand en schoolplichtig zijn en ingeschreven bij haar ouders. En dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft.

Alle belangen van verzoekster bevinden zich in België!

1 Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, p102

2 L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981.

Dat zij gekozen heeft voor legaal verblijf en daartoe werd ook een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis ingediend.

In afwachting van het resultaat van haar procedure, verbleef zij illegaal in België. Zij had geen andere keuze!

Indien zij het land had verlaten, zou de aanvraag van verzoekster immers onontvankelijk geweest zijn.

Alle elementen aangehaald in het dossier van verzoekster zijn wel degelijk redenen om haar te regulariseren.

Haar langdurig verblijf, haar blijk van integratie, het feit dat een eventuele terugkeer naar Servië een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken, het feit dat de partner van verzoekster de Belgische nationaliteit heeft en een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en het feit dat haar twee kinderen schoolplichtig zijn, zorgen ervoor dat verzoekster wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat de beslissing dient geschorst en vernietigd te worden omwille van de onzorgvuldige behandeling van het dossier.

III.2. schending van art 3 van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te worden!

Dat de kinderen van verzoekster ingeschreven staan bij haar ouders en bovendien geen inreisverbod mochten ontvangen...

Wordt verzoekster geacht haar kinderen gedurende drie jaar achter te laten bij haar ouders?!

Dit wordt echter op geen enkele manier onderzocht in de bestreden beslissing. Dit is dan ook onaanvaardbaar!

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden!

III.3. Schending van art 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat de partner van verzoekster de Belgische nationaliteit heeft, alhoewel uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekster en de heer Thomas Braet een duurzame relatie hebben.

Verwerende partij weigert hier echter afdoende rekening mee te houden.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar Servië wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat DVZ stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoekster en haar kinderen gerespecteerd te worden!

Dat er wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Verzoekster wenst op te merken dat ook het aan haar betekende inreisverbod een zware inbreuk uitmaakt op hun recht op een privé- en familieleven.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door dit niet te doen!

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoekster.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de familiale situatie van verzoekster, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof: "De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en haar kinderen heeft aangetoond aan de hand van de aangifte van adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de loutere samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had"

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt duidelijk dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft.

Een eventuele repatriëring van verzoekster en een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Aangezien de partner van verzoekster de Belgische nationaliteit heeft en onmogelijk kan terugkeren naar Servië.

Hij kan het leven dat hij hier heeft opgebouwd toch niet opgeven?! Hij werkt hier, leeft hier en is hier veilig.

DVZ faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

III.4. m.b.t. de regularisatieprocedure van verzoekster

Dat verzoekster een inreisverbod mocht ontvangen, samen met de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie.

Dat uiteraard het inreisverbod een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie, ze werden immers op dezelfde dag genomen.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Dit blijkt ook zeer duidelijk uit de beslissing dd. 21.08.2014 die de raadsman van verzoekster mocht ontvangen en waarin letterlijk vermeld wordt dat de bijlage 13 sexies samenhangt met de onontvankelijkheidsbeslissing. (zie bijlage)

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het inreisverbod terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Ook wat het inreisverbod betreft, werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende:

“Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.”

Uit het inreisverbod is echter op geen enkele manier af te leiden dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat hun leven in gevaar is in Servië, haar blijk van integratie, haar langdurig verblijf en het feit dat de kinderen in België zijn geboren, opgroeien en beiden schoolplichtig zijn.

Dat bij het inreisverbod geen rekening gehouden werd met de specifieke situatie, minstens niet toegelicht.

Dat de motivering van het inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er geen rekening gehouden werd met alle elementen in het dossier van verzoekster en haar ten onrechte een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Dat om deze redenen de bestreden beslissing dan ook vernietigd en geschorst dienen te worden.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd waarbij verwezen wordt naar het feit dat verzoekende partij na afloop van haar asielprocedure in 2008 meerdere regularisatieaanvragen heeft ingediend die telkens werden afgewezen en dat haar ook diverse bevelen om het grondgebied te

verlaten werden betekend zodat zij weet dat zij al geruime tijd illegaal op het grondgebied verblijft. Tevens heeft zij gepoogd een schijnhuwelijk aan te gaan en werd zij strafrechtelijk veroordeeld voor feiten van diefstal. Omdat zij reeds geruime tijd illegaal op het grondgebied verblijft, zij nog geen enkele stap ondernomen heeft om haar terugkeer te organiseren en zij gepoogd heeft op frauduleuze wijze een verblijfsrecht te verwerven en inbreuk op de openbare orde heeft gepleegd, wordt haar een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Daargelaten de vaststelling dat in de bestreden beslissing wel degelijk verwezen wordt naar de afgewezen regularisatieaanvraag, kan verzoekende partij geenszins gevolgd worden dat de verwerende partij ten einde een beslissing tot inreisverbod formeel te motiveren, steeds uitdrukkelijk moet verwijzen naar een afgewezen regularisatieaanvraag. De rechtspraak die zij terzake aanhaalt is niet dienstig nu zij niet aantoonde dat deze rechtspraak toepasbaar is op onderhavig geval.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Verzoekende partij houdt voor dat bij het treffen van de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening werd gehouden met betrekking tot haar gegronde vrees voor vervolging, haar integratie en langdurig verblijf, het feit dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft, dat haar ouders een verblijfsrecht hebben en haar kinderen bij hen ingeschreven staan en zij schoolgaand zijn.

2.4. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de afgesloten asielaanvraag van verzoekende partij alsook naar de afgewezen regularisatieaanvragen waarin verzoekende partij alle door haar thans aangehaalde argumenten eveneens had uiteengezet. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat verweerder in de praktijk geen rekening hield met omstandigheden die zouden verhinderen dat hij opteerde voor het opleggen van een inreisverbod of die hem er toe noopten een inreisverbod met een kortere duur op te leggen.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM benadrukt de Raad dat verzoekster verwijst naar het feit dat zij een Belgische partner heeft, maar hiermee niet aannemelijk maakt dat haar relatie met deze persoon dusdanig hecht is dat er kan worden gesproken van een gezinsleven in de zin van voormelde verdragsbepaling. Immers blijkt uit de laatste afgewezen regularisatieaanvraag dat ernstige vraagtekens moeten geplaatst worden bij het oprecht karakter van deze relatie. Ook waar zij verwijst naar het feit dat haar ouders een verblijfsrecht hebben in België, toont zij niet aan dat zij hiermee een beschermenswaardig gezinsleven heeft. De Raad wijst er daarbij op dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Verzoekende partij, die afgerond 31 jaar oud is en een volstrekt theoretisch betoog voert waarbij zij nergens ingaat op de concrete elementen aangaande haar voorgehouden familiaal leven, toont deze afhankelijkheid evenwel onvoldoende aan. Voorts blijkt uit niets dat de kinderen van verzoekende partij legaal op het grondgebied verblijven, zodat niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 EVRM.

Uit artikel 8 van het EVRM kan daarenboven geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met haar beweerde partner en haar kinderen en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Het loutere feit dat haar Belgische partner in België werkt, maakt niet dat het voor hem onmogelijk is verzoekster te volgen en zijn leven met haar in het land van herkomst of elders op te bouwen. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied en hem zou verhinderen om een tijdelijk inreisverbod op te leggen. Er blijken tevens geenszins redenen te zijn die toelaten te veronderstellen dat verzoekster de banden die zij in België met bepaalde personen heeft niet zou kunnen onderhouden via de moderne communicatietechnieken en er mag ook niet uit het oog worden verloren dat verzoekster deze personen ook kan uitnodigen om haar in het buitenland te bezoeken teneinde de relaties te bestendigen.

2.5. Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden in haar betoog dat zij niet anders kon dan in afwachting van haar regularisatieaanvraag illegaal op het grondgebied te verblijven. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, ondersteund door de stukken uit het administratief dossier, heeft verzoekende partij in het verleden al diverse bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen alsook werden diverse regularisatieaanvragen afgewezen. Het indienen van een regularisatieaanvraag op zich doet bovendien geen afbreuk aan het vastgestelde illegaal verblijf van verzoekende partij. Verzoekende partij kan zich dan ook niet verschuilen achter het feit dat zij een regularisatieaanvraag had ingediend om te verantwoorden waarom zij bleef persisteren in illegaal verblijf.

2.6. Zoals voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier is verwerende partij ook al diverse malen ingegaan op de – overigens – blote beweringen van verzoekster dat zij in Servië in een levensbedreigende en mensonterende situatie terecht zou komen en werd – aangaande de scholing van de kinderen – ook vastgesteld dat uit niets blijkt dat de kinderen hun scholing – die hier steeds in illegaal verblijf heeft plaatsgehad – niet kunnen verderzetten in het land van herkomst.

2.7. Waar verzoekende partij voorts verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft, en geenszins een beslissing tot verwijdering zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op deze bepaling in onderhavige zaak.

Daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens haar kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), dient gesteld dat artikel 3 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Nogmaals wijst de Raad erop dat niets verzoekster verplicht haar kinderen in België achter te laten.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER